UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä helmikuuta 2015 *

Ennakkoratkaisupyyntö — Sosiaaliturva — Asetus (ETY) N:o 1408/71 — 4 artikla — Asiallinen soveltamisala — Pääomatuloista perittävät maksut — Yleinen sosiaalimaksu (CSG) — Sosiaaliturvavelan lyhentämiseksi pidätettävä maksu (CRDS) — Sosiaalimaksu — Sosiaalimaksun lisämaksu — Pakollisten sosiaaliturvajärjestelmien rahoittamiseen osallistuminen — Suora ja riittävän merkityksellinen yhteys tiettyihin sosiaaliturvan aloihin

Asiassa C-623/13,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Conseil d'État (Ranska) on esittänyt 17.7.2013 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 28.11.2013, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Ministre de l'Économie et des Finances

vastaan

Gérard de Ruyter,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit S. Rodin, A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Gérard de Ruyter, edustajanaan avocat J. Molinié,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään D. Colas ja R. Coesme,

— Euroopan komissio, asiamiehinään D. Martin ja W. Roels,

kuultuaan julkisasiamiehen 21.10.2014 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71), 4 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat ministre de l'Économie et des Finances (talous- ja valtiovarainministeri) ja Gérard de Ruyter ja jossa on kyse useampien sellaisten vuosia 1997–2004 koskevien sosiaalimaksujen maksamisesta, jotka perustuvat Alankomaista peräisin oleviin sopimusperusteisiin elinkorkoihin.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Asiallinen ulottuvuus”, säädetään seuraavaa:

”1. Tätä asetusta sovelletaan kaikkeen lainsäädäntöön, joka koskee seuraavia sosiaaliturvan aloja:

a) sairaus- ja äitiysetuuksia;

b) työkyvyttömyysetuuksia, mukaan lukien ne, joiden tarkoituksena on ansiokyvyn ylläpitäminen tai parantaminen;

c) vanhuusetuuksia;

d) jälkeenjääneiden etuuksia;

e) työtapaturma- ja ammattitautietuuksia;

f) kuolemantapauksen johdosta annettavia avustuksia;

g) työttömyysetuuksia;

h) perhe-etuuksia.

2. Tätä asetusta sovelletaan kaikkiin yleisiin ja erityisiin sosiaaliturvajärjestelmiin riippumatta siitä, ovatko ne maksuihin perustuvia vai maksuihin perustumattomia, sekä järjestelmiin, jotka koskevat työnantajan tai laivanvarustajan vastuuta, kun kysymys on 1 kohdassa tarkoitetuista etuuksista.”

4 Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jollei 14 c tai 14 f artiklasta muuta johdu, henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia. Tämä lainsäädäntö määrätään tämän osaston säännösten mukaisesti.

2. Jollei 14–17 artiklasta muuta johdu:

a) jäsenvaltion alueella työskentelevä henkilö on tämän valtion lainsäädännön alainen, vaikka hän asuu toisen jäsenvaltion alueella ja vaikka hänen työnantajanaan toimivan yrityksen tai yksityisen henkilön kotipaikka on toisen jäsenvaltion alueella;

b) jäsenvaltion alueella itsenäisenä ammatinharjoittajana toimiva henkilö on tämän jäsenvaltion lainsäädännön alainen, vaikka hän asuu toisen jäsenvaltion alueella;

– –”

Ranskan oikeus

5 Sosiaaliturvalain (code de la sécurité sociale) L. 136-6 §:n, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, mukaan luonnollisilta henkilöiltä, joilla on yleisen verolain (code général des impôts) 4 B §:ssä tarkoitettu verotuksellinen kotipaikka Ranskassa, peritään pääomatuloihin perustuva maksu, jonka määräytymisperusteena käytetään tuloveron määrittämiseksi huomioon otettua nettomäärää, muun muassa kiinteistötuloista, sopimusperusteisista elinkoroista ja irtaimen pääoman tuloista.

6 Sosiaaliturvalain 1600-0 C §:n mukaan – tämä pykälä on yksi niistä tämän lain säännöksistä, jotka koskevat Caisse nationale des allocations familialesille (perheavustuksista vastaava elin), Fonds de solidarité vieillesselle (eläkerahasto) ja pakollisille sairausvakuutusjärjestelmille perittävää yleistä sosiaalimaksua (jäljempänä CSG-maksu) –, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, Ranskassa verotuksellisen kotipaikkansa 4 B §:ssä tarkoitetulla tavalla omaavilta luonnollisilta henkilöiltä peritään, niin kuin sosiaaliturvalain L. 136-6 §:ssä on säädetty, pääomatuloihin perustuva maksu, jonka määräytymisperusteena käytetään tuloveron määrittämiseksi huomioon otettua nettomäärää, muun muassa kiinteistötuloista, sopimusperusteisista elinkoroista ja irtaimen pääoman tuloista.

7 Sosiaaliturvalain 1600-0 G §:n ja 1600-0 H §:n, sellaisina kuin niitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, mukaan näiltä henkilöiltä peritään myös sosiaaliturvavelan lyhentämiseen tarkoitettu maksu (jäljempänä CRDS-maksu), jonka määräytymisperusteena ovat samat tulot.

8 Sosiaaliturvalain 1600-0 F bis §:n, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, mukaan mainituilta henkilöiltä pidätetään lisäksi samoista tuloista 2 prosentin sosiaalimaksu sekä 1.7.2004 alkaen sosiaalitoimesta ja perheistä annetun lain (code de l’action sociale et des familles) L. 14-10-4 §:n mukaan 0,3 prosentin suuruinen lisämaksu.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

9 Alankomaiden kansalainen de Ruyter asuu vakituisesti Ranskassa, ja hän on alankomaalaisen yhtiön Vermeer Verenigde Bedrijven BV:n palveluksessa.

10 De Ruyter ilmoitti Ranskassa vuosilta 1997–2004 Alankomaista peräisin olevia tuloja, jotka muodostuivat palkoista, irtaimen pääoman tulosta, elinkeinotulosta sekä kahden alankomaalaisen vakuutusyhtiön maksamista sopimusperusteisista elinkoroista.

11 Ranskan veroviranomaiset katsoivat, että de Ruyterin saamia sopimusperusteisia elinkorkoja oli pidettävä pääomatulona, ja perivät häneltä näiden elinkorkojen perusteella CSG- ja CRDS-maksut, 2 prosentin sosiaalimaksun sekä tämän sosiaalimaksun 0,3 prosentin suuruisen lisämaksun.

12 De Ruyter esitti Ranskan veroviranomaisille oikaisuvaatimuksia, joissa hän kyseenalaisti näiden maksujen oikeellisuuden sillä perusteella, että hänelle asetettu velvoite maksaa sosiaalimaksuja samoista tuloista kahteen eri sosiaaliturvajärjestelmään oli vastoin periaatetta, jonka mukaan asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan nojalla sovelletaan vain yhtä sosiaaliturvalainsäädäntöä, koska näistä tuloista oli Alankomaissa jo pidätetty samankaltaiset maksut. Sen jälkeen kun hänen oikaisuvaatimuksensa ja sitten tribunal administratif de Nîmesissä ja tribunal administratif de Marseillessa nostamansa kanteet oli hylätty, de Ruyter valitti näiden tuomioistuinten antamista tuomioista cour administrative d'appel de Marseilleen.

13 Cour administrative d'appel de Marseille vapautti 15.10.2009 ja 1.7.2010 antamillaan tuomioilla de Ruyterin sopimusperusteisia elinkorkoja koskevista maksuista, jotka oli peritty vuosilta 1997–2000 ja 2001–2004, koska se katsoi, että riidanalaisten maksujen periminen elinkoroista oli ristiriidassa EY 39 artiklalla käyttöön otetun työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatteen kanssa.

14 Ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État (budjetista, julkishallinnon tilinpidosta, julkishallinnosta ja valtiouudistuksesta vastaava ministeri) teki näistä tuomioista kassaatiovalituksen Conseil d'État'lle.

15 Conseil d'État kumosi 17.7.2013 antamallaan tuomiolla cour administrative d'appel de Marseillen 15.10.2009 antaman tuomion osittain ja sen 1.7.2010 antaman tuomion kokonaan. Conseil d'État katsoi, että ainoastaan sillä perusteella, että elinkoroista oli jo peritty luonteeltaan samanlaiset maksut Alankomaissa kuin ne, jotka niistä perittiin Ranskassa, ei voitu katsoa, että kyseessä oli työntekijöiden liikkumisvapauden loukkaaminen, koska EY:n perustamissopimuksessa, jota tuolloin sovellettiin, ei vahvistettu yleisiä toimivallan jakoperusteita jäsenvaltioiden välillä kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi Euroopan unionissa.

16 Conseil d'État päätti ratkaista molemmat käsiteltäväkseen saatetut kanteet pääasiakysymyksen osalta, ja koska de Ruyter väitti, että kyseessä olevat maksut olivat asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan vastaisia, se katsoi, että voidakseen arvioida tässä artiklassa vahvistettua yhden lainsäädännön periaatetta oli ratkaistava, oliko näillä maksuilla suora ja merkityksellinen yhteys tiettyihin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuihin sosiaaliturvan aloihin ja kuuluivatko ne näin tämän asetuksen soveltamisalaan.

17 Conseil d'État on tähän liittyen todennut, että mainituilla maksuilla rahoitetaan Ranskan pakollisia sosiaaliturvajärjestelmiä.

18 Lisäksi Conseil d'État esittää, että niistä tapauksista poiketen, joista oli kyse tuomiossa komissio v. Ranska (C-34/98, EU:C:2000:84) ja tuomiossa komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85), pääasiassa kyseessä olevia maksuja ei pidätetä ansiotuloista ja ansiotuloa korvaavista tuloista; maksut suoritetaan näet osittain sosiaaliturvamaksujen sijasta, ja niiden määräytymisperusteena ovat ainoastaan verovelvollisen pääomatulot, riippumatta siitä, tekeekö tämä työtä.

19 Conseil d'État on tuonut esiin myös sen, ettei kyseisillä maksuilla ole minkäänlaista yhteyttä oikeuteen saada sosiaaliturvajärjestelmästä suoritettava etuus tai etu, minkä vuoksi niitä on pidettävä kansallisten perustuslain- ja laintasoisten säännösten mukaisesti veronluonteisina maksuina eikä sosiaaliturvamaksuina.

20 Conseil d'État päätti tässä tilanteessa lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko CSG-maksun, CRDS-maksun, 2 prosentin sosiaalimaksun ja kyseisen sosiaalimaksun lisämaksun kaltaisilla pääomatuloista perittävillä veronluonteisilla maksuilla ainoastaan siksi, että niillä rahoitetaan Ranskan pakollisia sosiaaliturvajärjestelmiä, suora ja relevantti yhteys joihinkin [asetuksen N:o 1408/71] 4 artiklassa mainittuihin sosiaaliturvan aloihin, ja kuuluvatko ne siten tämän asetuksen soveltamisalaan?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on kysymyksellään halunnut vastauksen siihen, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltaisilla pääomatuloista perittävillä maksuilla, joilla rahoitetaan pakollisia sosiaaliturvajärjestelmiä, suora ja merkityksellinen yhteys tiettyihin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuihin sosiaaliturvan aloihin ja kuuluvatko ne näin asetuksen soveltamisalaan, vaikka maksujen määräytymisperusteena ovat verovelvollisten pääomatulot, riippumatta siitä, tekevätkö nämä työtä.

22 Kysymykseen vastattaessa on muistettava, että asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan sanamuodolla määritetään tämän asetuksen säännösten soveltamisala niin, että siitä käy ilmi, että unionin oikeussääntöjä sovelletaan sosiaaliturvajärjestelmiin kokonaisuudessaan (tuomio Jansen, 104/76, EU:C:1977:72, 7 kohta ja tuomio Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, 15 kohta).

23 Unionin oikeuskäytännössä on tarkennettu tätä toteamalla, että ratkaisevana tekijänä asetuksen N:o 1408/71 soveltamisen kannalta on kulloinkin kyseessä olevan säännöksen ja asetuksen 4 artiklassa lueteltuja sosiaaliturvan aloja koskevan lainsäädännön välinen yhteys, jonka on oltava suora ja riittävän merkityksellinen (tuomio Rheinhold & Mahla, EU:C:1995:144, 23 kohta; tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 35 kohta ja tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:85, 33 kohta).

24 Se, että maksu luokitellaan kansallisessa lainsäädännössä veroksi, ei estä sitä, että tällaisen maksun voidaan katsoa kuuluvan asetuksen N:o 1408/71 soveltamisalaan (tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 34 kohta ja tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:85, 32 kohta).

25 Tätä toteamusta ei voida kumota myöskään sillä, että kyseinen maksu on osittain tarkoitettu käytettäväksi sosiaaliturvajärjestelmän sellaisen velan kattamiseen, joka on aiheutunut menneisyydessä maksettujen etuuksien rahoittamisesta (tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 39 kohta), eikä sillä, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 31 kohdassa todennut, että maksun tarkoituksena ei ole korvata aiemmin sovellettuja sosiaaliturvamaksuja.

26 Merkitystä ei asetuksen N:o 1408/71 soveltamisen kannalta ole vastaavasti myöskään sillä, saadaanko maksun vastikkeena etuuksia vai ei, koska ratkaiseva kriteeri on se, onko maksu tarkoitettu nimenomaisesti jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän rahoittamiseen (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 39 ja 40 kohta sekä tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:85, 37 ja 38 kohta).

27 Asioissa, joissa oli kyse Ranskan veroviranomaisten sellaisista ansiotuloista ja ansiotuloa korvaavista tuloista tekemistä veronpidätyksistä, joita Ranskassa asuvat ja tämän jäsenvaltion verotusvallan piiriin kuuluvat mutta jossakin toisessa jäsenvaltiossa työskentelevät palkatut työntekijät ja itsenäiset ammatinharjoittajat saavat, annetuissa tuomioissa todettiin, että kyseiset pidätykset oli osoitettu nimenomaisesti ja suoraan sosiaaliturvan rahoittamiseen Ranskassa ja katsottiin tämän perusteella, että niillä oli suora ja riittävän merkityksellinen yhteys asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuja sosiaaliturvan aloja koskevaan lainsäädäntöön (tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 36 ja 37 kohta sekä tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:85, 34 ja 35 kohta).

28 Sama päätelmä on tehtävä pääasiassa kyseessä olevista maksuista, joita ei peritä työntekijöiden ansiotuloista ja ansiotuloa korvaavista tuloista vaan joiden määräytymisperusteena ovat pääomatulot, koska asiassa ei ole kiistetty sitä, että näistä maksuista saatava tuotto käytetään suoraan ja nimenomaisesti tiettyjen sosiaaliturvan alojen rahoittamiseen Ranskassa tai näiden alijäämän kattamiseen.

29 Kyseessä olevilla maksuilla on siis suora ja riittävän merkityksellinen yhteys asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuja sosiaaliturvan aloja koskevaan lainsäädäntöön, vaikka verovelvollisten pääomatulot eivät perustuisi työntekoon.

30 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 41 kohdassa todennut, asetuksen N:o 1408/71 säännösten soveltamisen edellytyksenä ei ole työnteko.

31 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, ettei työsuhteen olemassaololla ole merkitystä asetuksen N:o 1408/71 soveltamisen kannalta, koska sen kannalta ratkaisevaa on se, että henkilöllä on yhden tai useamman vakuutustapahtuman varalta otettu pakollinen tai vapaaehtoinen vakuutus jossakin tämän asetuksen 1 artiklan a alakohdassa mainitussa yleisessä taikka erityisessä sosiaaliturvajärjestelmässä (ks. vastaavasti tuomio Martínez Sala, C-85/96, EU:C:1998:217, 36 kohta ja tuomio Borger, C-516/09, EU:C:2011:136, 26 ja 28 kohta).

32 Tämän lisäksi asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan j alakohdassa käytetty lainsäädännön käsite on sisällöltään laaja ja kattaa kaikentyyppiset laeilla, asetuksilla ja hallinnollisilla päätöksillä toteutetut jäsenvaltioiden toimenpiteet, ja sen on ymmärrettävä tarkoittavan kaikkia alalla sovellettavia kansallisia toimenpiteitä (tuomio Bozzone, 87/76, EU:C:1977:60, 10 kohta).

33 Tälle tulkinnalle saadaan tukea niin asetuksen N:o 1408/71 tavoitteista kuin sen perustana olevista periaatteistakin.

34 Asetuksen N:o 1408/71 II osastossa on työntekijöiden vapaan liikkuvuuden turvaamiseksi unionissa otettu käyttöön – pitämällä pääsääntönä työntekijöiden yhdenvertaista kohtelua kansallisissa lainsäädännössä – yhteensovittamisjärjestelmä, jossa muun muassa määritetään yksi tai useampi lainsäädäntö, jota tai joita sovelletaan työntekijöihin ja itsenäisiin ammatinharjoittajiin, jotka käyttävät eri tilanteissa oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen (ks. vastaavasti tuomio Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, 20 kohta ja tuomio Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, 25 ja 28 kohta).

35 Tämän lainvalintajärjestelmän kattavuus vie kunkin jäsenvaltion kansalliselta lainsäätäjältä vallan päättää haluamallaan tavalla kansallisen lainsäädäntönsä soveltamisalasta ja -edellytyksistä tämän lainsäädännön alaan kuuluvien henkilöiden ja sen alueen osalta, jolla kansalliset säännökset tuottavat oikeusvaikutuksensa (tuomio Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, 14 kohta ja tuomio Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, 54 kohta).

36 Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 1 kohdassa säädetään tämän osalta, että henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia, mikä sulkee täysin pois mahdollisuuden siihen, ellei 14 c tai 14 f artiklassa säädetyistä tapauksista muuta johdu, että samalla jaksolla sovellettaisiin päällekkäin useampaa kansallista lainsäädäntöä (ks. vastaavasti asia Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, 11 kohta).

37 Tällä sosiaaliturvan alalla sovellettavalla vain yhden lainsäädännön periaatteella pyritään välttämään vaikeudet, joita voi aiheutua useamman kansallisen lainsäädännön soveltamisesta samaan aikaan, ja poistamaan erilainen kohtelu, johon sovellettavien lainsäädäntöjen osittainen tai täydellinen päällekkäisyys saattaisi johtaa unionin alueella liikkuvien henkilöiden osalta (ks. vastaavasti, tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 46 kohta; tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:85, 43 kohta ja tuomio Allard, C-249/04, EU:C:2005:329, 28 kohta).

38 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 1408/71 säännösten soveltamista ei voida rajata ainoastaan henkilöiden työsuhteistaan saamiin tuloihin, sillä muutoin asetuksen 13 artiklaa sovellettaisiin eri tavalla siitä riippuen, mikä on heidän saamiensa tulojen alkuperä.

39 Nimittäin se, että jäsenvaltiossa asuvista henkilöistä ne, jotka on vakuutettu jonkin toisen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmässä, velvoitettaisiin lisäksi rahoittamaan, vaikka vain osittain, asuinvaltionsa sosiaaliturvaa, johtaisi asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan kannalta arvioiden erilaiseen kohteluun, koska kaikkien muiden tässä viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa asuvien henkilöiden on maksettava sosiaaliturvamaksuja vain tämän jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:84, 45–48 kohta ja tuomio komissio v. Ranska, EU:C:2000:85, 42–45 kohta).

40 Käsiteltävässä tapauksessa de Ruyter kuuluu siirtotyöläisenä työpaikkansa jäsenvaltion eli Alankomaiden sosiaaliturvan alaisuuteen, eikä häneen sovelleta mitään asetuksen N:o 1408/71 14 c ja 14 f artiklassa mainituista sellaisista poikkeuksista, jotka sallivat useamman kansallisen lainsäädännön samanaikaisen soveltamisen sosiaaliturvan alalla, minkä vuoksi häneen ei voida työsuhteesta saatujen tulojen eikä pääomatulojen osalta soveltaa asuinpaikan jäsenvaltion lainsäädäntöä, jolla on otettu käyttöön maksuja, joilla on suora ja riittävän merkityksellinen yhteys asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuja sosiaaliturvan aloja koskevaan lainsäädäntöön.

41 Näitä toteamuksia ei voida myöskään kyseenalaistaa, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 57 kohdassa todennut, asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 1 kohdassa vahvistetun vain yhden sovellettavan lainsäädännön periaatteen vuoksi sillä, ettei de Ruyterin pääomatuloista ole vielä peritty veronluonteisia maksuja sosiaaliturvamaksuina työskentelypaikan jäsenvaltiossa.

42 Esitettyyn kysymykseen on kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen vastattava, että asetusta N:o 1408/71 on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisilla pääomatuloista perittävillä maksuilla on silloin, kun niillä rahoitetaan pakollisia sosiaaliturvajärjestelmiä, suora ja merkityksellinen yhteys tiettyihin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuihin sosiaaliturvan aloihin, ja ne kuuluvat näin tämän asetuksen soveltamisalaan, vaikka maksujen määräytymisperusteena ovat verovelvollisten pääomatulot, riippumatta siitä, tekevätkö nämä työtä.

Oikeudenkäyntikulut

43 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98, on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisilla pääomatuloista perittävillä maksuilla on silloin, kun niillä rahoitetaan pakollisia sosiaaliturvajärjestelmiä, suora ja merkityksellinen yhteys tiettyihin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklassa lueteltuihin sosiaaliturvan aloihin, ja ne kuuluvat näin tämän asetuksen soveltamisalaan, vaikka maksujen määräytymisperusteena ovat verovelvollisten pääomatulot, riippumatta siitä, tekevätkö nämä työtä.

Allekirjoitukset